

Klára boszorkány

Böbke Lucas

Kiadó: vikönyv © 2024

ISBN

Epub: 978-615-6586-40-7

Pdf: 978-615-6586-39-1

A szöveget gondozta: Egri Zsuzsa

Korrektúra: Városi Emese

Borító: Egri Zsuzsa

Minden jog fenntartva!

Előszó

A történetem az 1800-as évekre tehető.

Klára boszorkány családjának különös története több szádra bomlik, és titokzatos eseményekkel van tele. Ennek a családnak az otthona az a misztikus, rejtélyes világ, ahol minden nap új és újabb talány vár. A család volt az, ami összefűzte őket, nem mindennapi példát mutatva az embereknek. Ez a történet megmutatja nekünk, hogy mennyire fontos az a hely, ahol élünk, és mekkora szerepe van az életünkben a családi köteléknek. Klára boszorkány családjának története arra emlékeztet, hogy a hely, ahol élünk, meghatározza a sorsunkat.

Az emberi élet a szellemvilágban sosem ér véget. Remélem, hogy olvasóim számára izgalmas és tanulságos lesz. A történetet az író fantáziája alkotta, ám megtörtént esetekkel van fűszerezve.

A megézésed nem más, mint a lelked őszinte hangja.

Böbke Lucas, a könyv írója

A titkos könyv

Marcel a nevem, író a foglalkozásom, nemrég értesültem egy ősi iratból, hogy boszorkány leszármazott vagyok.

Nekem jutott a megtiszteltetés, hogy elmesélhetem Klára boszorkány és családjának különös történetét. Mindaz, amit leírok egy ősi könyv lapjairól tárult elém, amikor a nemrég elhunyt nagymamám padlásán egy öreg ládára találtam. Izgatottan bontottam fel, mert régi legendákból arra következtettem, hogy kincset rejt az ősrégi faláda. Régi molyette ruhák, pár elkopott cipő társaságában találtam rá a furcsa írásra, vele együtt egy veretes karkötőre. A könyv számomra semmit nem mondott, üres lapok tárultak elém, mindaddig, míg félre nem löktem és fel nem próbáltam a karkötőt. Majdnem hanyatt estem, amikor fény tört elő a fura könyvből. Bátortalanul vettem a kezembe, míg a belső oldalon fel nem tűnt nagyanyám arcképe és hallottam szavait. Tátott szájjal hallgattam, ahogy hozzám beszélt:

– Én most a szellemvilágból szólok hozzád, és elárulom, hogy boszorkány voltam, aki a híres Klára boszorkányt szolgálta, majd papírra vettem neki és családjának történetét.

Most rád bízom, hogy add tovább, hadd ismerje meg a világ –
mondta és eltűnt a lapról, csak ekkor tudtam elolvasni a könyvet.

A szellemvilág boszorkányai engedélyt adtak nekem, hogy
megismerhessem és továbbadhassam ezt a történetet.

Nataniel

Olaszország déli részén, Acciaroli nevű kis faluban élt Izabella és Andreas. A házaspár igen boldog volt, amikor gyermekáldás elé néztek. Az ég egy ikerpárral áldotta meg őket, ám a kislány, szülei nagy bánatára másnapra elhalálozott. Az életben maradt gyermek szépen cseperedett, ám Andreas egyre jobban aggódott a Natanielnek nevezett kisfiú különös viselkedése miatt. Míg a többi vele egykorú fiúcska az út porát rugdosta vagy vidáman fogócskázott, Nataniel csak búskomoran ült a szobájában. Különcségét a még jobban fokozta, hogy minden ételből hagyott pár falatot az asztalon, poharában néhány korty vizet. Édesanyja, Izabella aggódva figyelte, majd odasúgta férjének.

– Jaj, szegény fiunk érzi a testvére hiányát – csurrant végig egy könnycsepp az arcán –, a húgával osztja meg az ételt.

– Ugyan már! – mérgelődött az apa. – Hogy emlékezne rá? Csak a méhedben voltak együtt – rázta hitetlenül a fejét. – Jöjj velem, fiam – fordult Natanielhez –, nyolcadik évedre vettem neked íjat, az istállóban már vár a pónid.

Ám hiába volt az apa minden szép szava vagy mérges kirohanása, a gyermek nem engedelmeskedett. Andreas dühösen magára hagyta feleségét és gyermekét, inkább egyedül intézte a

dolgát. A szolgák körmére kellett néznie, a földeken is folyt már az aratás.

Jómódban éltek, ám mindenre Andreasnak kellett felügyelni. El is keseredett a férfi, mert biztos volt benne, hogy az utódját a démon szállta meg. Asszonya is hiába mondott el száz imát, egyetlen fiuk egyre rosszabb állapotba került. Alig múlt nyolcéves és már az ördög gyötörte. Napközben mintha démonokkal beszélgetne, éjszaka üvöltözött. – Ég az erdő! Jaj, lángol a ház! – sikította szülei legnagyobb ijedelmére. Izabella éjszakánként zokogva ölelte magához, hangosan imádkozott, hogy az Úr űzze el házukból a gonoszt.

Két hosszú év telt el, míg folytatódtak a rémálmai, amelyek napról napra kínozták a gyermeket. A szülők elkeseredése egyre csak nőtt. Nem használt sem ima, sem a ráolvasás.

A fiú egyik nap a szülei elé állt. Tízéves volt, de jóval idősebbnek látszott a koránál. Arcát megviselte az éjszakai rémálmok okozta szenvedés, teste erőtlen volt a kialvatlanság, az éjszakák szenvedései miatt. Hangja egy tízéves szavai voltak, de sokkal többet mutattak koránál.

– Apám, anyám, a testvérem lelke nagy bajban van, segítenem kell rajta.

Izabella rémülten kapta kezét a szája elé.

– Jézus, ne hagyj el! Uram!

– Mit vétettem, hogy elvetted a gyermekem eszét? – emelte Andreas is az ég felé a két kezét.

Nataniel komoly arccal nézte a szülei siránkozását, majd felkiáltott.

– Nem értitek! A tűz... a húgom... bajban van és nekem kell segítenem! – zokogva zuhant a földre.

Anyja mellé borult, két karjába zárta, míg az apa a saját fejét fogta kétségbeesésében.

Az elkövetkező napokban sem csillapodott Nataniel szenvedése, éjszakákon át üvöltözte segítségkérően, hogy engedjék a húgát megmenteni. A szülők kétségbeesésükben elvitték a kolostorba, de a szerzetesek nem találtak nála semmilyen betegséget, a sátán lelkét sem látták a gyermekben. Némi gyógynövénnyel újukra bocsájtották, de aznap éjszaka a fiú még iszonyatosabb hangokat adott ki magából. Andreas másnap kifakadt.

– Elég volt! Ez maga a gonosz! Egy sátán-fattyút melengetünk, ki kell úznunk a fiamból az ördögöt.

– Uram, kérlek, segíts rajtunk! – emelte Izabella az égre a szemét.

– Ő már elhagyott bennünket – ragadta meg Andreas a felesége karját –, nekünk kell cselekedni.

– Ne mondd ezt, édes Uram. Hogyan tehetnénk a gonosz ellen? – emelte férjére Izabella könnyes tekintetét.

– Majd a... – vette halkra a hangját a férfi, de nem kellett befejeznie.

Izabella elsápadt a szóra, rémülten kapaszkodott Andreas karjába.

– Ő? – engedte el a férje karját és rémülten hátrált a fal felé.

– Nem tehetjük, oda nem vihetjük a fiunkat!

– Nincs más mód – húzta ki magát határozottan a férfi. – Elvisszük hozzá...

Az Ördögűző

Andreas döntött. Nincs más lehetőség, mint elvinni a megszállt gyermekét a híres és rettegett Ördögűzőhöz. Rászánták magukat a nagy lépésre, ezért egy nap felkeresték a híres férfit.

Az ősz hajú remete, akit Ördögűző néven rettegetek, a környék legsötétebb erdejében élt, ahova az állatok is csak elvétve tévedtek, nemhogy az emberek. Egy sötét, nyirkos barlangban fogadta a Andreast és feleségét, aki félelmében az ájulás határán volt.

Az Ördögűző szavai visszhangzottak a barlang falai között.

– Igen, értem – bólogatott a reszkető Andreas szavaira. – A léleknek van egy misztikus erőtere, amely meghaladja a fizikai valóságot. Az embereknek életük során számtalan sötét és gonosz kísértést, csábítást kell elviselnie. A démoni erők kemény ellenfelek, amellyel szemben egy gyermek nem küzdhet. Tudjátok, a gonosz szellemek olyan természetfeletti lények, akik mindig a Sátánt szolgálják. Jézus Krisztus kiűzte a démonokat azokból, akiket a rossz szellemek megszálltak, és felhatalmazta tanítványait, köztük engem is, hogy üldözzük az ördögöt. Ha a fiút gonosz szellem szállt a meg, én ki fogom űzni belőle. Nagyon nehéz megmondani, hogy valóban gonosz szellem lakozik benne, vagy valami más. Én nem egyedül szálllok

szembe a Sátánnal, velem lesz az Úr, aki vezet engem. Azt tudnotok kell, hogy az ördögűzés nemcsak fizikailag teszi próbára a fiút, hanem szellemileg is igen ki fogja meríteni. Menjetek haza, erősítsétek meg a gyermeket bőséges étellel-itallal és mondjátok el ezer imát a lelke üdvéért.

Néhány nap múlva az Ördögűző felkereste a családot, hogy elvégezze a rituálét. Megkérte a szülőket, hogy fektessék az ágyba és kötözzék le Natanielt.

Ő maga elővette a miniatúrákkal díszített fametszetes bibliáját, és mormoló szavakkal ráolvasott a gyerekekre, miközben szentelt vízzel szórta be a szoba minden sarkát, azután keresztet rajzolt az ágy fölé, a levegőbe. A fiú érzéketlenül, nyugodtan feküdt, tűrte a szeánszot.

A rituálé több órán keresztül tartott. A végén az Ördögűző fáradtan rogyott le a gyermek mellé, homlokát a tenyerébe hajtotta, majd felnézett az ég felé.

– Ezt a lelket nem szállta meg a gonosz. Úgy érzem, a gyermek minden erejével véd egy jó lelket, amely ott van benne. Te meg, fiam – nézett összevont szemmel Andreasra –, ne vedd meg a fiadat, mert más, mint a társai. Őt – mutatott Natanielre – nagy feladatra szánta az Úr.

Nataniel apja megszegeylenül hallgatta a szavakat, majd egy jól megtömött erszénnyel köszönte meg az Ördögűzőnek a munkáját, aki szó nélkül elvette, de még nem távozott, csak intett a szülőknek, akik hátrébb húzódtak, onnan figyelték, hogy mi történik.

– Ugye tudod, ki van benned? – szólalt meg mélyen a gyerek szemébe nézve az ősz öreg.

Nathaniel bólintott.

– Igen, de a szüleim nem hisznek nekem– sóhajtott fel.

A pap bátorítóan megsimogatta a fejét.

– Elmeséled, mi rejlik benned?

Nataniel arca felderült, hálásan nézett fel az Ördögűzőre, és halkán mormolva előadta az álmaiban történt eseményeket.

Krisztina és Nikolasz találkozása.

– Krisztinának hívják a lányt, aki minden éjjel belépett az álmaimba, mindig velem volt, amikor magányosnak éreztem magam, és soha nem hagyott magamra. Olyan volt, mintha tényleg együtt lennénk egy erdő mélyén. Éreztem minden fájdalmát és ha bajban volt, vele sikoltottam, amire mindig felébredtem. Szüleim nem értették, mi történt velem – sorolta Nataniel az Ördögűzőnek éjszakai rémálmainak okát. – Krisztina az a lány, akibe húgom lelke szállt akkor, amikor születésünk után elhagyott engem. A Krisztinában élő testvérem lelke összekapcsolódott velem. Bajba került, és segítséget kért tőlem. Pontosan láttam, hogy egy erdő szélén laktak, ahol egy szörnyű éjszaka kigyulladt a házuk. Krisztinának sikerült kiszabadulnia, de a családja bent maradt a házban – nyelt nagyott Nataniel. Sírás fojtogatta, szeme előtt újra megjelentek a félelmetes képek, de erőt vett magán és részletesen felidézte a látottakat.

Krisztina páni félelmében az erdőbe menekült, csak később tért vissza, hogy megkeresse a szüleit, de a házban már csak megégett holttestüket találta. Zokogva rohant ki az üszkös romok közül, fájdalmát az erdőbe sikította, de azt senki nem hallotta meg. A szél felerősödött, a romok között újra feléledt a

tűz, zsarátnokok röppentek fel az ég fölé. A lány ijedten rohant vissza a fák közé, amelyek nemhogy védelmet nyújtottak volna, hanem még jobban megrémítették. Csak szaladt, szaladt. Ellenségesen csapódtak arcába a faágak, vérfagyasztóan üvöltöttek a vadállatok a távolban. Remegett minden porcikája, míg kimerültségében ájultan össze nem esett egy fa alatt.

A hajnali pára térítette magához, a nyirkos föld a ruhája alá hatolt, de mégis összeszedte magát, hogy tovább rohanjon. Már rogyadoztak a lábai, gyomrát is mardosta az éhség, amikor kimerülten újra összeesett. Ösztönei valamit jeleztek. Mintha valaki vagy valami figyelne. Riadtan húzódott egy fa törzséhez, amikor egy férfi alakja magasodott fölé. Arcát nem láthatta, mert sötét csukja takarta el.

– Ne félj, láttam mi történt a szüleiddel, és a házatokkal. Már későn értem oda, nem tudtam rajtuk segíteni. Szegénykém, magadra maradtál. Gyere velem, nem maradhatsz egyedül, segítek neked. Én itt élek az erdőben.

A férfi lehajolt, ölébe vette a kislányt, aki elfelejtve minden félelmét, kimerülten hajtotta fejét megmentője vállára és hirtelen mély álomba zuhant. A férfi komótosan baktatott tovább, gondolataiban a saját sorsa járt, fejéről lassan lecsúszott a

csuklya, de nem akarta az alvó kislányt elengedni, így nem törődött vele. Emlékei mélyen nyomták a lelkét.

Egykor, suhanc korában lopással vádolták, amit nem követett el. A börtön elől az erdőbe menekült. Krisztina szülei jók voltak hozzá, segítették, hogy boldoguljon a vadonban.

Az erdő közepére értek, amikor beesteledett, és a kislány is ébredezett és álmos szemmel tekintett fel megmentőjére. Teste összerándult, amitől a férfi még jobban magához szorította, nehogy leessen. Krisztina bémultan nézte a megmentője arcát, aki olyan volt, mintha nem is ember lenne, hanem maga a sátán.

Az idegen hosszú fekete haja lófarokban lógott egészen a derekáig, vállán viseltes farkasbőr terült el, ami még félelmetesebbé tette. Olyan harmincéves lehetett. Félelmetes külseje ellenére szeméből kedvesség sugárzott.

– Nikolasz vagyok – mosolygott a kislányra –, és az erdő az én otthonom. Velem maradhatsz, hiszen már nincs hova menned.

Ettől a naptól ketten voltak egymásnak: Nikolasz és Krisztina. A lány egyre jobban ragaszkodott az elborzasztó külsejű férfihoz. Sokszor eszébe jutottak a szülei és az esti imák, Nikolaszt is próbálta rávenni, de inkább megpróbálta elterelni a figyelmét azzal, hogy a szüleiről mesélt.

– Tudod, sokat segítettünk egymásnak édesapádékkal. ők támogattak, hogy éljek az erdőben. Eleinte ételt, italt adtak, míg meg nem találtam a helyem. Később is meglátogattam őket, de akkor te még nagyon kicsi voltál.

Krisztina érdeklődve hallgatta. Hitt a férfi meséjében, bízott benne, hiszen nem voltak rokonai, és más lehetősége sem, mint vele maradni.

Nikolasz otthona egy fatörzsekből épült kis erdei ház volt, a bútorokat is ő maga készítette, a maga módján ácsolta össze az erdő kidőlt fáiból. Még egy kályhát is épített, amihez a téglákat a lány szülei adták. Ez adott meleget a hidegebb napokon, és azon főzte Nikolasz az ételeket kettőjüknek.

Nikolasz megismertette Krisztinával az erdő állatait és azt, hogy hogyan lehet velük együtt élni.

Kioktatta, hogyan találja meg a legtáplálóbb bogyókat, és miképpen kerülje el a veszélyes növényeket.

A viskóban egészen kellemes volt az élet. Esténként a kályha előtt üldögéltek, még Nikolasz is felengedett a hosszú magányt követően. Elmesélte, hogyan építette fel a viskót saját kezűleg, és beszélt az erdő szépségéről és gonoszságáról is. Óva intette a lányt, hogy egyedül hagyja el a kunyhót.

Gyakran mentek sétálni, de vadászni sosem vitte magával a lányt. Nikolasz Krisztinát lányaként nevelte, aki a remeteként élő mogorva férfi életébe szeretetet hozott.

Krisztina visszaemlékezett, hogy szülei életében a legfontosabbak közé tartozott a kis ágya és a babája, amit édesanyja készített neki rongyokból.

A babának puha fonalhaja volt, és aranyos ruhát és apró cipőcskét is varrt rá a mamája. Ezek után a szép álmok után mindig boldogan ébredt.

Nikolasz hajnalonként begyújtott a kályhába, hogy Krisztina melegben ébredjen. A pattogó tűz melegséget és biztonságot árasztott. Reggelente a kislányt az asztalra készített reggeli várta. Nikolasz szerzett egy kecskét, így mindig tudott tejet tenni az asztalra. Később lovakra is szert tett, sőt még egy szekeret is összeácsolt. Esténként meséléssel ütötték el az időt. Nikolasz történeteket tudott az erdőn túli világról, varázslatokról, idegen tájakról.

Ezektől a történetektől Krisztina a mesék világában érezte magát, amitől édes álomba merült.

Napról napra szorosabb kötelék alakult ki közöttük.

Nikolasz megfogadta magában, nem hagyja, hogy a gyermek bánatban élje az életét, ő lesz, aki mindentől megvédi.